

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 4. Ecclesia Jerosolymitana. Esseni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum I.
A.C. 34.

ritati. Facta hac oratione, locus, in quo congregati erant, contremuit, repletique sunt omnes Spiritu sancto.

§. IV.

Ecclesia Jerosolymitana.

Omnibus fidelibus erat cor unum, & anima una, nemo quid suum dicebat, sed omnia bona erant communia, ita ut nullus inter eos inveniretur pauper. Qui enim domus, & fundos possidebant, vendebant, & pretium ante Apostolorum pedes ponebant. Ita fideles se suis bonis abdicabant, ut consilium Jesu Christi sequerentur omnia relinquendi, eumque sequendi, & amplius nihil esset, quod eorum affectum erga urbem infortunatam foveret, quam scirent ex Prophetia Christi destruendam, totamque regionem vastandam, antequam una generatio præteriret. Cæterum hoc charitatis vinculum, quo uniebantur, erat illud signum, quo Christus præceperat, discipulos suos ab omnibus aliis dignoscendos.

Erant à multo tempore etiam Judæi communiter viventes, dicti Esseni, tantumquam aliis sanctiores; inter omnes enim Judæos hi virtutis opinione præcellebant. Magnas urbes vitabant, habitantes in oppidis; eorum labor, agricultura, aut opificia innocua, & mercaturæ & navigationi operam

Esseni.

Philo. quod.
tom. pr. liber
p. 876.

Jos. II. bell.
c. 12. p. 705.

Erant à multo tempore etiam Judæi communiter viventes, dicti Esseni, tantumquam aliis sanctiores; inter omnes enim Judæos hi virtutis opinione præcellebant. Magnas urbes vitabant, habitantes in oppidis; eorum labor, agricultura, aut opificia innocua, & mercaturæ & navigationi operam

operam non dabant. Nolebant mancipia habere, sed alter alteri serviebat. Divitias contemnebant, nec aurum, nec argentum cumulabant, nec vasta prædia possidebant, necessariis contenti. Non solum mensa, sed & vestiarius commune, & vestitus albi coloris. Plures sub uno tecto degebant. Alii domus suas non reputabant proprias, sed erant omnibus ejusdem sectæ aperta. Hospitalitatis frequens exercitium, nam etiam ignoti familiariter suscipiebantur. Quod labore manuum comparatum, ad communem usum comportabatur. Magna etiam erat ægrotantium cura.

Plerique Essenorum, posthabito matrimonio, in cœlibatu vivebant, & continentia, timentes mulierum perfidiam, & divisiones, quas in familiis alere solent. Aliorum parvulos suscipiebant, quos ad suos mores formarent. Postulantium probatio durabat tribus annis. Primo anno explorabatur eorum continentia, duobus sequentibus aliæ virtutes. Cum ordinem ingrederentur, omnia sua eidem donabant, deinde bonis communibus victuri. Cuilibet communitati œconomus præficiebatur.

Magna erat erga senes reverentia. Magna in moribus modestia, fuga iracundiæ, odium mendacii, & juramenti, si votum exceperis, quo ingredientes

A 5 stringe-

Sæculum I.
A. C. 34.

stringebantur. Vovebant autem obedientiam Superioribus, & si ipsi aliquando Superiores fierent, in nulla re a cæteris se distincturos. Nihil se docturos, quam quod accepissent. Nihil suæ sectæ fratribus occultaturos. Exteris vero mysteria sectæ etiam cum vitæ dispendio non revelaturos. Unicum studium Philosophia moralis erat, quam hauriebant ex lege, præcipue diebus sabbati, in Synagogis pulcherrimo ordine congregati. Unus legebat, alter explicabat. Vigebat observatio de rebus prophanis non loquendi ante solis ortum, quod tempus orationi dabant. Postea a Superioribus ad laborem manuum mittebantur, & laborabant usque ad horam quintam, quæ nostræ undecimæ meridianæ respondet. Tunc conveniebant, ut balneo purificarentur, linteis cincti; oleo autem non ungebantur. In eodem cœnaculo manducabant in silentio. Nihil præter panem, & unum coctum ponebatur. Ante, & post mensam orabant, tum ad laborem redibant usque ad vesperam. Sobrietatem amabant, majorque pars ad annum centesimum perveniebat. Disciplina erat summe rigida. Quiscunque gravioris culpæ convictus, communitate ejiciebatur, nec licebat ab aliis sustentationem quærere, ita ut aliqui rerum penuria contabuerint. Sæpe ex misericordia secundo recipiebantur. Nulli

Nulli nisi in Palæstina Esseni, nec magno numero, forte ad quatuor millia, Judæorum superstitionissimi, in observatione sabbati, & cæremoniarum legalium scrupulosissimi; nec enim in templum ibant, ut sacrificarent, sed oblationes mittebant, eoquod ipsis purificationes ordinariae non sufficientes viderentur. Erant inter eos divinationibus dediti, qui per librorum sacrorum studium, quod certæ præparaciones præcessissent, futura cognoscere prætendebant. Se etiam Medicinam callere, nec non radicum, lapidumque proprietates venditabant. Omnia fati dabant, libero arbitrio nihil. Quod semel placuerat, constantissime tenebant, tormentorum, mortisque contemptores, libertatis sectatores zelosissimi. Nullius Domini, nisi Dei solius, patientes. Omnia sufferre parati potius, quam homini obedire. Itaque, quaecunque virtutem fuerint professi, JESU CHRISTI discipulis multo inferiores erant.

Inter illos, qui hæreditatem vendiderant, ut pretium ad Apostolos ferrent, fuit Josephus Levita ex Cypro, quem Apostoli cognominarunt Barnabam. Alius vero Ananias nomine cum uxore consentiens, vendita hæreditate partem pretii retinuit, reliquum ad Apostolos tulit. Ad quem Petrus: *Quare tentari te passus es a Satana, ut mentireris Spiritui sancto? statim*

Sæculum I.

A. C. 34.

Plin. lib. 5.
c. 17.Jof. XVIII
ant. c. 2. p.
617.

Esseni.

Jof. XIII.
ant. c. 9. p.
442.

Act. 4. 36.

Act. 5.

statim.

Sæculum I.
A. C. 34.

statimque ille corruit mortuus. Tribus post horis venit uxor, quæ a Petro interrogata, quanti terram vendidissent; eadem, quæ maritus, respondit, & Petrus: *Ambo ergo consensistis, ut tentaretis Spiritum Dei? Ecce! redeuntes, qui maritum sepelierunt, etiam te sepelient.* Simul illa ad ejus pedes concidit mortua. Hoc miraculum magni timoris in Ecclesia causa fuit. Fideles ordinarie conveniebant ad orationem in templo in porticu Salomonis, sic dicto, quod Herodes illud restituerit olim a Salomone destructum, reliqui de populo non audebant se jungere, adversariorum potentiam formidantes. Laudabant tamen, & honorabant, & multitudo fidelium crescebat in dies. Miracula ab Apostolis patrata erant innumera. Ægrotorum series per plateas in suis lectis ponebantur, ut saltem transeuntis umbra Petri ad eos pertingeret. Ex vicinis urbibus languentes, & dæmoniacy afferebantur, & sanabantur omnes.

Summus Pontifex cum suæ factionis Sadducæis iterato Apostolos carceri mandari jubet; Sed ab Angelo liberati sunt. Missi ex Concilio, qui eos ex carcere sisterent, neminem eorum ibi invenerunt. Erant autem in templo docentes. In Concilium pertractis SS. Pontifex exprobrat: *Nunquid vobis præcepimus, ne doceretis in hoc Nomine?* sed Petrus, & Apostoli: *Oportet*

Oportet Deo obedire magis, quam hominibus: coeperuntque asserere Jesum esse Salvatorem. Jamque Judæi superante rabie cogitabant eos interficere; sed unus legis peritorum venerabilis, Gamaliel nomine, aliud suasit dicens: *Si hæc molitio ab hominibus est, dissipabitur, si a Deo, non poteritis resistere.* Placuit consilium, ita ut Apostolos dimitterent, sed flagellatos, addito iterum præcepto ne de Nomine Jesu quidquam loquerentur. Iverunt Apostoli gaudentes, quod digni fuerint inventi pro hoc Nomine contumeliam sustinere. Nec cessarunt singulis diebus in templo, & per domos docere.

Sæculum I.
A. C. 34.

§. V.

Electio Diaconorum.

Discipuli in dies augebantur, inter quos non modicus Sacrificatorum numerus. Tot inter fideles multi erant Hellenistæ, seu Judæi in Græcia nati linguam Syriacam ignorantibus, qua utebantur Palæstini, Græcæ solius gnari. Hi querebantur, in distributionibus ordinariis eorum viduas sperni. Igitur Apostoli, fidelium multitudine convocata, dixerunt: *Æquum non est, ut derelinquamus verbum Dei, & serviamus mensis, sed septem viros bonæ famæ, plenos Spiritu S. & sapientia ex vobis eligite, quos huic operi præsi-*

Act. 6. 7.

Act. 6. 1.